

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. R. R.,** zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2009, č.j. 2008/88704-424, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2009, č. j. 4 Cad 74/2009– 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 5. 2009, č.j. 2008/88704-424 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Olomouci č.j. OLA-9356/2008-BB ze dne 6. 11. 2008, kterým žalobci nebyla podle ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, (dále „zákon o zaměstnanosti), ode dne 2. 10. 2008 přiznána podpora v nezaměstnanosti.

Městský soud v Praze při posouzení věci vycházel z následujícího skutkového stavu:

Na základě žádosti byl žalobce 2. 10. 2008 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání. Dne 6. 10. 2008 požádal o podporu v nezaměstnanosti. Doložil předchozí zaměstnání u zaměstnavatele CORICO Olomouc, s.r.o. v době od 23. 2. 2006 do 6. 9. 2006 a u zaměstnavatele KONTO-EFEKT, s.r.o. v době od 1. 9. 2008 do 1. 10. 2008. Poté požádal o započítání náhradní doby zaměstnání, a to osobní péče o dítě do čtyř let. Jednalo se o B. V., nar. 6. 8. 2005. Zároveň bylo stanoveno, že bude vyžádáno potvrzení o době pobírání dávek. Z potvrzení Úřadu práce v Olomouci ze dne 6. 10. 2008 vyplynulo, že žalobce nepobíral dávku sociální podpory rodičovský příspěvek na B. V. Ten pobírala vždy matka H. V., na dceru V. od 9. 4. 2004 do 30. 6. 2005 a na dceru B. od 17. 3. 2006 dosud. Do protokolu sepsaného u správního orgánu I. stupně žalobce uvedl, že o děti pečuje, nemá s H. V. společnou domácnost. Dávky státní sociální podpory nepobíral, ale využil možnosti být na rodičovské dovolené od narození prvního i druhého dítěte soustavně. Z protokolu sepsaného u Magistrátu města Olomouc, odboru sociální pomoci ze dne 8. 3. 2006 vyplynulo, že matka dětí H. V. navrhla, aby dcery V. a B. byly svěřeny do její výchovy a výživy a aby otec dětí byl povinen přispívat na jejich výživu. Uvedla, že společnou domácnost s otcem dětí nikdy nevedla, otec se o dcery nezajímal a nic jim nepřispíval. Za dcerami jezdil každý týden a společně s nimi strávil odpoledne, děti si k sobě nebral. Podle rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 5. 9. 2006, jenž se týkalo dávky přídavku na dítě pro nezaopatřené děti, požádala H. V. o svěření dětí do své výchovy u Okresního soudu v Olomouci, se žalobcem fakticky nikdy nevedla společnou domácnost. Z protokolu sepsaného u správního orgánu I. stupně dne 20. 10. 2008 pak Městský soud v Praze zjistil, že H. V. uvedla, že od 1. 9. 2008 obnovila společnou domácnost s otcem dětí, tj. se žalobcem. Uvedla dále, že o děti pečují společně, i před obnoveným soužitím jí otec dětí s péčí pomáhal, vyzvedával je ze školky apod. Děti nikdy nebyly pouze v péči otce a od jejich narození je stále s dětmi doma a není výdělečně činná.

Městský soud v Praze při uvážení o věci vyšel ze znění § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 31. 12. 2009 (pozn. soudu: správně do 31. 12. 2008), kdy nárok na podporu v nezaměstnanosti má uchazeč o zaměstnání, který vykonával v délce alespoň 12 měsíců v rozhodném období (§ 41) zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost zakládající povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, přičemž se podle ust. § 41 odst. 2 tohoto zákona pro účely splnění podmínky pro předchozí zaměstnání započítávala i náhradní doba pojištění, a to v rozhodném období posledních tří let před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání.

Žalobce v průběhu řízení prokazoval náhradní dobu pojištění uvedenou v § 41 odst. 3 písm. e) zákona o zaměstnanosti, tj. osobní péči o dítě ve věku do čtyř let.

Městský soud v Praze žalobci nedal za pravdu a opřel se o skutečnost vyplývající ze správního spisu, totiž že správní orgán I. stupně měl k dispozici doklady, dle nichž žalobce s matkou nezletilých dětí H. V. nikdy nevedl společnou domácnost. Soud zrekapituloval a vzal za podstatné, že matka nezletilých uvedla, že je na mateřské dovolené a pobírá dávky v mateřství a od dubna 2006 pobírala rodičovský příspěvek a vyřizovala si

další dávky. Žalobce jezdil děti každý týden navštěvovat a strávil s nimi odpoledne, dcery si k sobě nebral. Matka nezletilých dětí požádala soud o jejich svěření do své výchovy a výživy a požádala, aby byl otec uznán povinným přispívat na výživu nezletilých. Z výpovědi matky H. V. ze dne 2. 10. 2008 vyplynulo, že žalobce jí s péčí o děti pomáhal, vyzvedával je ze školky apod. Děti nikdy nebyly v péči pouze otce, byly od narození v péči H. V. Od 1. 9. 2008 obnovila společnou domácnost s otcem dětí, tj. s žalobcem.

Soud tak dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů správně vyhodnotily žalobcovu péči o nezletilé dcery tak, že se v jeho případě nejednalo o osobní péči o dítě ve věku do čtyř let, tak jak má na mysli zákon o zaměstnanosti. Z uvedených podkladů a z výpovědi matky dětí podle soudu vyplynulo, že matka s dětmi byla stále na mateřské dovolené a pobírala rodičovský příspěvek i dávky v mateřství a pečovala o děti ve větším rozsahu než jejich otec – žalobce. Započítat péči o děti dvěma osobám nelze. Je možné ji započítat pouze jedné osobě a to té, jenž o děti pečovala v největším rozsahu. Žalobce matce dle jejího sdělení s dětmi pomáhal, vyzvedával děti ze školky, navštěvoval je, ale hlavní část péče o nezletilé děti spočívala na ní, protože jak bylo prokázáno, byla s nimi na mateřské dovolené a byly svěřeny do její péče a žalobce s nimi nevedl společnou domácnost. Rozsah péče, kterou žalobce nezletilým dětem poskytoval, nelze hodnotit jako osobní péči o dítě do čtyř let, jak stanovuje zákon o zaměstnanosti. Soud dále dovodil, že v případě, pokud by žalobci byla započtena doba péče o jeho dcery do věku čtyř let, nemohla by být tato doba započtena jejich matce pro nároky z důchodového pojištění.

Pokud žalobce prokazoval další dobu pojištění, kdy si sám potvrdil, že byl ve funkci jednatele společnosti KONTO-EFEKT, s.r.o. v době od 1. 10. 2008 do 31. 10. 2008 s tím, že nepobíral odměnu, vyhodnotil správní orgán náležitě toto potvrzení v tom smyslu, že nelze tuto dobu vykonávání funkce jednatele hodnotit pro účely posouzení nároku na přiznání podpory v nezaměstnanosti, protože podle tohoto potvrzení je zřejmé, že žalobce odměnu nepobíral. Podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti se započítává doba zaměstnání nebo jiné výdělečné činnosti zakládající povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. V tomto případě, pokud žalobce nepobíral odměnu za výkon funkce jednatele, nebylo za něj odvedeno pojistné. Nelze proto tuto dobu hodnotit pro účely započtení doby zaměstnání pro přiznání podpory v nezaměstnanosti.

Žalobcem doložené doby zaměstnání u zaměstnavatele CORICO Olomouc, s.r.o. v době od 23. 2. 2006 do 6. 9. 2006 a u zaměstnavatele KONTO-EFEKT, s.r.o. v době od 1. 9. 2008 do 1. 10. 2008 nedosahují 12 měsíců v posledních letech před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání.

Soud dále nedal žalobci za pravdu, že došlo k porušení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v jednotlivých ustanoveních tak, jak popisoval žalobce v žalobě. Uvedl zejména, že v daném případě se jednalo o návrhové řízení s jediným účastníkem, jenž měl možnost vyjádřit se k prováděným důkazům, k obsahu správního spisu a s těmito podklady se seznámit ještě před vydáním napadeného rozhodnutí.

Navržené důkazy, tj. svědeckou výpověď matky dětí, popř. výslech dětí samotných, soud neprovedl. Dospěl totiž k závěru, že podklady, které jsou obsahem správního spisu,

byly dostačující pro posouzení věci, takže nebylo třeba slyšet svědky, kteří by pouze skutečnosti, které ze správního spisu vyplývají, mohli jenom potvrdit.

Soud proto z těchto důvodů rozhodl tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel úvodem Městskému soudu v Praze vytkl, že se v napadeném rozsudku nevypořádal se všemi skutečnostmi a tvrzeními jím uváděnými v žalobě, zejména pak s tvrzeními v tom směru, že ze strany žalovaného došlo k porušení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a dále i zákona o zaměstnanosti, poukazoval na nedostatek důvodů rozsudku soudu.

Stěžovatel dále namítal, že správní orgány nesprávně zhodnotily vyjádření matky nezletilých dětí stěžovatele, paní H. V., jenž uvedla, že stěžovatel jí s péči o nezletilé děti pomáhal, vyzvedával je ze školy apod. V žádném ze svých vyjádření paní H. V. neuvedla, že by stěžovatel o nezletilé děti osobně nepečoval. Z těchto důvodů stěžovatel navrhoval výslech této svědkyně.

Podle stěžovatele zákon o zaměstnanosti pojem osobní péče nedefinuje. Je v něm stanovena toliko podmínka osobní péče o dítě do 4 let pro získání náhradní doby, aniž by zákon specifikoval míru této péče a jak se má projevovat, zda se jedná o péči trvalou či jinou, tj. „bez stanovení míry osobna“. Správní orgány proto nemohly svá rozhodnutí opřít o odkaz na pojem osobní péče, přičemž je stěžovatel přesvědčen, že podmínka osobní péče o dítě do 4 let věku, jak má na mysli zákon o zaměstnanosti, v jeho případě splněna byla.

Stěžovatel dále upozornil na skutečnost, že vztah jednatele a společnosti s ručením omezeným ze zákona zakládá povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Tato povinnost je dána i v případě, kdy osoba vykonávající jinou výdělečnou činnost nedosahuje žádných příjmů.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný zopakoval důvody, kterého ho vedly k vydání rozhodnutí, vyjádřil přesvědčení o zákonnosti svého procesního procesu a ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze. K tomu navíc podotkl, že námitka stěžovatele ohledně odůvodnění rozsudku ve věci výkonu funkce ve společnosti KONTO – EFEKT s.r.o. je pro rozhodnutí nepodstatná, protože nemá vliv na věcnou správnost rozhodnutí, tj. zda stěžovateli náleží podpora v nezaměstnanosti. Ani započtením doby od 1. 10. 2008 do 31. 10. 2008 by stěžovateli nárok na přiznání podpory v nezaměstnanosti nevznikl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí s námitkou stěžovatele podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí Městského soudu v Praze, in concreto v tvrzení stěžovatele, že se soud nevypořádal s argumentací o porušení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Tomuto obecně podávanému závěru však zdejší soud nemůže přitakat. Soud posoudil v odůvodnění rozhodnutí procesní postup žalovaného a vyjádřil se mimo jiné k jeho námitkám týkajícím se vyrozumění ostatních účastníků řízení, možností stěžovatele vyjádřit se k obsahu správního spisu a ke všem dalším procesním aspektům, na nějž stěžovatel upozorňoval v žalobě. Ostatně v kasační stížnosti stěžovatel tuto výtku nikterak nerozvinul, nekonkretizoval, v čem měl spočívat nedostatek důvodů rozhodnutí soudu ve vztahu k postupu žalovaného podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Městský soud v Praze se taktéž dostatečně přezkoumatelným způsobem zabýval žalobními námitkami stěžovatele ve vztahu k porušení zákona o zaměstnanosti, přičemž tato námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku se jeví spíše jako subjektivní nesouhlas stěžovatele s důvody uvedenými v rozsudku soudu, nikoliv s jejich nedostatkem samotným.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že žalovaný i Městský soud v Praze nesprávně vyložily ustanovení zákona o zaměstnanosti, upravující dobu osobní péče o dítě do 4 let věku jako dobu náhradní. Jádrem kasační stížnosti je tedy tvrzení stěžovatele, že pokud není osobní péče zákonem o zaměstnanosti blíže definována, nemohl žalovaný dovodit, že v jeho případě není tato podmínka pro získání náhradní doby splněna, zároveň je toho názoru, že se z jeho strany o osobní péči o jeho nezletilé děti v posuzované věci jednalo.

Podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti nárok na podporu v nezaměstnanosti má uchazeč o zaměstnání, který vykonával v délce alespoň 12 měsíců v rozhodném období zaměstnání nebo jinou výdělečnou činnost zakládající povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti.

Podle ustanovení § 41 odst. 1 zákona o zaměstnanosti rozhodným obdobím pro posuzování nároků na podporu v nezaměstnanosti a podporu při rekvalifikaci jsou poslední 3 roky před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání a podle odst. 2 téhož ustanovení pro účely splnění podmínky stanovené v § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti se do předchozího zaměstnání započítává i náhradní doba zaměstnání. Za náhradní dobu zaměstnání se podle odst. 3 písm. e) uvedeného ustanovení považuje doba osobní péče o dítě ve věku do 4 let.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že žalovaným i Městským soudem v Praze byl k aplikaci předestřených právních norem dostatečně zjištěn skutkový stav, z něhož při svých úvahách vyšel též zdejší soud a neztotožňuje se s námitkou stěžovatele zpochybňující tato zjištění, neboť dle stěžovatele paní H. V. nikdy neuváděla, že o nezletilé děti osobně nepečoval. Tento závěr podložený doklady nacházejícími se ve správním spise, tedy že se v případě stěžovatele nejednalo o osobní péči o dítě ve věku do 4 let, byl však učiněn až po zhodnocení skutkového stavu ve vztahu k právní normě dopadající na posuzovanou věc – ust. § 41 odst. 3 písm. e) zákona o zaměstnanosti.

Stanovení náhradních dob zaměstnání, tedy v kontextu zákona o zaměstnanosti dob postavených době zaměstnání na roveň je obsaženo v § 41 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Toto ustanovení taxativně vypočítává okruh činností, které se považují za tak závažné, aby byly rovnocenné době zaměstnání. Podle tohoto výčtu se jedná např. o dobu výkonu vojenské základní (náhradní) služby, výkonu civilní služby, dobu osobní péče o dítě do 4 let, osobní péče o fyzickou osobu která se podle zvláštního právního předpisu považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), ve stupni III (těžká závislost) nebo ve stupni IV (úplná závislost), pokud s uchazečem o zaměstnání trvale žije a společně uhrazují náklady na své potřeby; tyto podmínky se nevyžadují, jde-li o osobu, která se pro účely důchodového pojištění považuje za osobu blízkou nebo dobu soustavné přípravy na budoucí povolání. Z tohoto výčtu i z označení těchto skutečností jako náhradní doby zaměstnání je zřejmé, že dotčená právní úprava se vztahuje na ty případy, kdy by vznikaly zjevné nespravedlnosti vůči těm uchazečům o zaměstnání, kteří nemohli splnit podmínku podle ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona výkonem zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti, neboť výše uvedené náhradní doby zaměstnání byly časově natolik náročné, že neumožňovaly výkon zaměstnání resp. samostatné výdělečné činnosti.

Ustanovení § 41 odst. 3 písm. e) zákona o zaměstnanosti tedy pamatuje i na osobní péči o dítě ve věku do 4 let a tuto dobu považuje za náhradní dobu zaměstnání. Nutno zdůraznit, že zákonem o zaměstnanosti předvídaná péče o dítě do čtyř let věku koresponduje s právní úpravou poskytování rodičovského příspěvku podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, jak se ostatně uvádí v důvodové zprávě k zákonu o zaměstnanosti.

Nejvyšší správní soud se tak na tomto místě ztotožňuje se závěry žalovaného i Městského soudu v Praze, jenž přesvědčivě vyložil, proč se v případě stěžovatele nejednalo o osobní péči, respektive proč rozsah péče, jenž stěžovatel nezletilým dětem poskytoval, nelze hodnotit jako osobní péči o dítě ve věku do 4 let tak, jak stanovuje zákon o zaměstnanosti, přičemž byl správně akcentován rozsah osobní péče matky nezletilých dcer stěžovatele.

Z povahy ustanovení upravujícího tzv. náhradní doby, respektive dobu péče o dítě do 4 let věku a vztahu zákona o zaměstnanosti a odpovídající úpravě rodičovského příspěvku v zákoně č. 117/1995 Sb. nutno dovodit, že zákon o zaměstnanosti pro uznání doby osobní péče o dítě do 4 let jako doby rovnocenné době zaměstnání požaduje „osobní péči“, tedy takovou péči o dítě, jenž je osobně, aktivně a průběžně činěna.

Je zřejmé, a se stěžovatelem lze souhlasit, že pokud své děti navštěvoval, projevoval o ně zájem, vyzvedával je ze školky, podílel se tím na jejich výchově, neboť podle zákona o rodině jsou především rodiče odpovědni za všestranný duševní a tělesný rozvoj svých dětí a zvláště za jejich řádnou výchovu.

Pro přiznání nároku na podporu v nezaměstnanosti, resp. uznání „osobní péče o dítě“ jako doby náhradní, však požaduje zákon o zaměstnanosti soustavnou osobní péči o dítě do 4 let, která nemohla být naplněna, pokud byly dcery stěžovatele soudem svěřeny do péče matky, ta s nimi byla stále na mateřské dovolené a pobírala rodičovský příspěvek i dávky v mateřství a stěžovatel s nimi společnou domácnost nevedl. Stěžovatel svým dětem neposkytoval péči v takovém rozsahu, který by mu bránil ve výkonu zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti, když se jednalo o nárazové návštěvy dětí s občasným přispěním ve formě materiální pomoci matce a dětem.

Lze uzavřít, že žalovaný a Městský soud tak postupovaly správně, pokud na stěžovatelem poukazovanou dobu péče o dítě nenahlíželi jako na dobu náhradní upravenou v ust. § 41 odst. 3 písm. e) zákona o zaměstnanosti.

Stěžovatel dále upozornil na skutečnost, že vztah jednatele a společnosti s ručením omezeným zakládá povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Tato povinnost je dána i v případě, kdy osoba vykonávající jinou výdělečnou činnost nedosahuje žádných příjmů.

Nejvyšší správní soud předně souhlasí se závěry, jenž v dané věci učinil žalovaný i Městský soud v Praze a podotýká, že pro uznání doby předchozího zaměstnání je rozhodující skutečnost, zda toto zaměstnání zakládalo povinnost odvádět pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Pokud stěžovatel v době od 1. 10. 2008 do 31. 10. 2008 vykonával práci pro společnost s ručením omezeným, jejímž byl jednatelem, aniž by byl touto společností odměňován, nevystupoval jako poplatník pojistného na sociální zabezpečení (§ 3 odst. 1 písm.c) zákona č. 589/1992 Sb.). Pouze za předpokladu, že fyzická osoba před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání přispívala na státní politiku zaměstnanosti, má nárok na započtení této doby pro účely podpory v nezaměstnanosti. Tato úprava tak odpovídá principu, že ten, kdo přispíval na státní politiku zaměstnanosti, má nárok na to, aby mu z těchto prostředků byla hrazena podpora v nezaměstnanosti v době, kdy zaměstnání nemá.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. března 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda
senátu